

Ni oblit, ni perdó

written by Josep Pérez Franco | 16 d'octubre de 2018

Aquesta expressió es va reiterant per tot arreu amb motiu del primer aniversari de la votació del referèndum d'autodeterminació del primer d'octubre. Hi ha veus que diuen que s'ha de perdonar sempre. Estick d'acord en aquest principi. Però prèviament s'ha de demanar perdó i després hi ha d'haver signes de penediment. ¿Algú ha demanat perdó pel comportament violent i desproporcionat, de les forces d'ordre públic, de colpejar sense pietat els ciutadans pacífics que es defensaven amb l'única arma disponible, que era una papereta per votar? ¿Algú pot perdonar el monarca, que el 3 d'octubre va estimular les institucions de l'Estat a ser inflexibles i reprimir amb tota la contundència els ciutadans i els seus representants polítics i socials, que intenten amb tota legitimitat aconseguir la sobirania de Catalunya? ¿Algú pot entendre que el monarca a qui la Constitució (article 56) atorga el paper de moderador, actua de forma amenaçadora contra una de les nacions històriques de l'Estat espanyol? El propi rei estimula, el que podem dir, l'extorsió feta pel Govern a un nombre d'empreses perquè abandonin Catalunya i ell personalment actua en empreses importants com l'alemanya Seat. No podem oblidar tampoc que en pocs dies es varen treure en dipòsits bancaris 35.000 milions d'€, del Banc de Sabadell i Caixabank, dels quals 10.000 milions eren dipòsits de l'Estat i la resta fou entre empreses i particulars. Si això no és voler infligir un fort cop a l'economia catalana, què és? No es pot descartar que hi pugui haver delicte per alterar de forma fraudulenta el preu de les accions de les companyies afectades. És un fil que caldrà estirar. Als EUA per un fet tan greu ja hauria actuat la fiscalia i els tribunals, i podrien fer caure les catedrals autores del perjudici. No cal argumentar sobre la desafortunada actuació del poder judicial, que s'ha proposat, prescindint dels valors que li hem de suposar, esclafar el procés de llibertat del poble català. Les

persones tendim de forma natural a oblidar i perdonar. Hi ha consciència col·lectiva, que no podem **ni oblidar ni perdonar**. Intentar anorrear un poble és un pecat tan greu, que no admet cap mena d'indulgència.

Afortunadament l'economia té dinàmica pròpia. Hi ha condicionaments polítics, com la política aranzelària, el sistema de canvis o la lliure circulació de mercaderies, per exemple, que tenen pes, però quan hi ha una economia oberta i diversificada, com la de Catalunya, i no hi ha dependència exclusiva del mercat interior, la seva fortalesa és ben palesa. ¿Com s'explica sinó que malgrat tots els intents de triturar-nos pels aspectes descrits i molts altres no descrits, l'economia catalana continua creixent inclús amb taxes superiors a l'espanyola? Des de l'any 2015 i de forma constant registrem increments iguals o superiors al 3% del PIB. Mereix destacar el creixement del sector industrial, amb taxes del 5%. Aquesta és una dada molt positiva perquè suposa un estímul per a l'exportació i també em sembla rellevant, des del punt de vista del desenvolupament econòmic. L'estancament del pes del sector serveis, en la formació del PIB, segons el meu criteri, que penso que coincideix amb la majoria de col·legues, no és cap drama, ja que no és desitjable que el pes de l'economia descansi sobre el sector serveis, com veiem en altres economies. Aquesta situació no és aliena a l'entrada de capital estranger, que ha vist en Catalunya un potencial atractiu i unes condicions de desenvolupament per la seva condició geoestratègica i la capacitat del capital humà experta en diferents disciplines professionals. Segons informació recollida d'Acciona el nombre d'empreses estrangeres s'ha incrementat un 54% en els últims cinc anys, des del 2013; 3.000 empreses han aterrat a Catalunya, amb el 50% o més del capital de l'empresa. Hem incrementat gairebé de forma exponencial el volum de les exportacions. El 50% de les exportacions provenen d'empreses estrangeres, que tenen cultura d'actuació sobre un mercat global.

La situació política que estem vivint és difícil i complexa. Estic desconcertat com la majoria dels ciutadans. Seria desitjable poder formular una proposta que condueixi a un final feliç. Lamentablement no puc fer-ho, perquè en el curt termini no veig cap camí segur. Sí que puc assenyalar, segons el meu criteri, dos aspectes que considero fonamentals per al país: a) el Govern català ha d'aplicar de forma prioritària les polítiques més favorables per al desenvolupament econòmic, dedicant la màxima atenció als sectors on tenim més potencial i que aporten més valor afegit; b) torno a assenyalar de forma reiterativa, que el dret d'autodeterminació és un dret irrenunciable i que constitueix una línia vermella per a qualsevol negociació que es pugui establir.